

ΤΖΕΪΜΣ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

ΚΡΙΣ ΓΚΡΑΜΠΕΝΣΤΑΪΝ

Τζάκου

Χα-Χα

Συλλογή
περιστέρια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΤΖΕΪΜΣ ΠΑΤΕΡΣΟΝ – ΚΡΙΣ ΓΚΡΑΜΠΕΝΣΤΑΪΝ

Τζάκν Χα-Χα

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστερία – 185

Τζέιμς Πάτερσον – Κρις Γκραμπενστάιν, *Τζάκν Χα-Χα*

James Patterson – Chris Grabenstein, *Jacky Ha-Ha*

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη

Εικονογράφηση: Kerascoët

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Μετάφραση: Αργυρώ Πιπίνη

Διορθώσεις: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: «ΦΑΣΜΑ» Αφοί Καπένη Κ. & Α. Ο.Ε.

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © 2016, James Patterson

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Copyright © για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2015

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις JIMMY

Patterson Books an imprint of Little, Brown and Company, a division of Hachette Book Group, Inc., 2016

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούνιος 2017

KET A332 ΚΕΠ 420/17 ISBN 978-960-16-6858-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΡΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στον Schaak Van Deusen, τον πρώτο μου καθηγητή
υποκριτικής κι αγαπημένο δάσκαλο της γλώσσας.*

C.G.

*Στη μαμά μου, την αγαπημένη μου
δασκάλα της γλώσσας*

J.P.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΙΣ αγαπημένες μου κόρες

Τίνα & Γκρέις

ΝΑΙ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, απόψε μπορεί να 'ναι η πιο μεγάλη νύχτα της ζωής μου, κι εγώ κάθομαι εδώ και μουντζουρώνω χαρτιά!

Αλλά πάντα σκισάρω και μουντζουρώνω όταν είμαι αγχωμένη, και νομίζω ότι δεν πρόκειται ποτέ να αγχωθώ περισσότερο απ' όσο *αυτή τη στιγμή*, επειδή ετοιμάζομαι να μπω σε μια λιμουζίνα και να ξεκινήσω για την Τελετή Απονομής Βραβείων της Αμερικανικής Ακαδημίας Κινηματογράφου, όπου θα μπορούσα ίσως, απλά ίσως, να κερδίσω ένα Όσκαρ!

Το πιστεύετε, κυρίες μου; Η δική σας μαμά είναι μία απ' τις πέντε υποψήφιες για το Όσκαρ Α' Γυναικείου Ρόλου! Εντάξει, δεν ήταν τίποτα φοβερό να παίξω την

απένταρη «στριπ άρτιστ», αλλά οι *κωμωδίες* σπανίως κερδίζουν βραβεία.

Κι ακόμα σπανιότερα συμβαίνει αστεία κορίτσια, σαν και μένα, να κερδίζουν το Όσκαρ Α΄ Γυναικείου Ρόλου. Νομίζω ότι η τελευταία φορά ήταν το 1977, όταν το κέρδισε η Νταϊάν Κίτον για τον ρόλο της στον *Νευρικό Εραστή*.

Εγώ δεν είχα γεννηθεί το 1977. Ούτε κι εσείς βέβαια.

Τέλος πάντων, οι πιθανότητες να χρειαστεί να βγάλω λ-λ-λόγο απόψε μπροστά σε εκ-εκ-εκατομμύρια ανθρώπους είναι είκοσι τοις εκατό, πράγμα που, όπως φαντάζεστε, με τρομοκρατεί τόσο πολύ, που είναι αδύνατον να εκφράσω τον τρόμο μου με λ-λ-λέξεις.

Αν γίνει κάνα θαύμα και κερδίσω πράγματι το Όσκαρ Α΄ Γυναικείου Ρόλου για την ταινία *Γέλια μέχρι δακρύων*, το πρώτο πράμα που θα κάνω φυσικά είναι να ευχαριστήσω εσάς τις δυο, επειδή με κάνετε να γελάω κάθε μέρα από τότε που ήρθατε στον κόσμο. Εκτός, βέβαια, κι αν πατήσω την πανάκριβη τουαλέτα μου και πέσω: Σε *αυτή* την περίπτωση, το πρώτο πράμα που θα κάνω θα 'ναι να ξανασηκωθώ όρθια και να σιαχτώ.

Οχ, δονείται το τσαντάκι μου! Ή έχουμε πάλι σεισμό (Λος Άντζελες είναι αυτό!) ή με ειδοποιούν με SMS οι παραγωγοί ότι ήρθε η ώρα να ξεκινήσω.

Αλλά προτού το κάνω...

Υπάρχει και κάτι άλλο που θέλω να μοιραστώ μαζί σας, μικρές μου κυρίες.

Όταν τελειώσαμε τα γυρίσματα της ταινίας, και προ-

τού επιστρέψω στο *Saturday Night Live*,* έγραψα ένα βιβλίο. Αυτό το βιβλίο.

Μιλάει για την εποχή που ήμουν παιδί.

Σωστά. Μια φορά κι έναν καιρό, ήμουν κι εγώ στην ηλικία σας. Και πριν απ' αυτό, ήμουν ακόμα πιο μικρούλα. Αλήθεια! Παλιά, πολύ παλιά, ήμουν κι εγώ βρέφος και νήπιο.

Η ιστορία που θέλω να σας πω, κυρίες μου, συνέβη όταν ήμουν δώδεκα ετών. Αρχίζει όταν αποφάσισα να σκαρφαλώσω στην κορυφή της ρόδας του λούνα παρκ στην παραλία του Σισάιντ Χάιτς, στο Νιου Τζέρσι. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, οπότε το λούνα παρκ ήταν κλειδωμένο για τα καλά. Αλλά αυτό δε με σταμάτησε. Ήμουν ένα κορίτσι που έπρεπε να εκτελέσει μιαν αποστολή.

Θα μπορούσατε να πείτε ότι εκείνο τον καιρό, στη δεκαετία του '90, ήμουν λίγο τρελή. (Ε, όλοι ήμασταν. Χορεύαμε με τη μουσική δυο τύπων που τους έλεγαν Μίλλι Βανίλλι.)

Δε σκαρφάλωσα στη ρόδα επειδή ήθελα να κοιτάξω από ψηλά τον Ατλαντικό ωκεανό. Απλά αναρωτιόμουν πώς θα ήμουν όταν μεγάλωνα, αν μεγάλωνα. Μάλλον είχα πείσει τον εαυτό μου ότι αν σκαρφάλωνα στην κορυφή της ρόδας κι ατένιζα τον ωκεανό, μπορεί να έβλεπα το μέλλον μου κάπου στο βάθος του ορίζοντα.

* *Saturday Night Live*: Ένα από τα παλιότερα και πλέον διάσημα τηλεοπτικά σόου των ΗΠΑ. (Σ.τ.Μ.)

MIDWAY
CAFE

THE BULL

THE BULL

Δε σας είπα, άλλωστε, ότι ήμουν λίγο τρελή εκείνο τον καιρό;

Υπόσχομαι ότι θα πω την ιστορία εκείνης της τρελής χρονιάς στην παραλία όπως ακριβώς την έζησα, με όλα τα ψεγάδια μου –ή μάλλον με όλα τα *σπυράκια* μου, γιατί ήμουν δώδεκα–, επειδή πιστεύω ότι οι γονείς συνήθως δε λένε όλη την αλήθεια για το πώς ήταν η δική τους ζωή καθώς μεγάλωναν.

Οπότε, κυρίες μου, ορίστε – τα αστεία, τα όχι και τόσο αστεία, και οι ντροπιαστικές και αμήχανες αλήθειες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

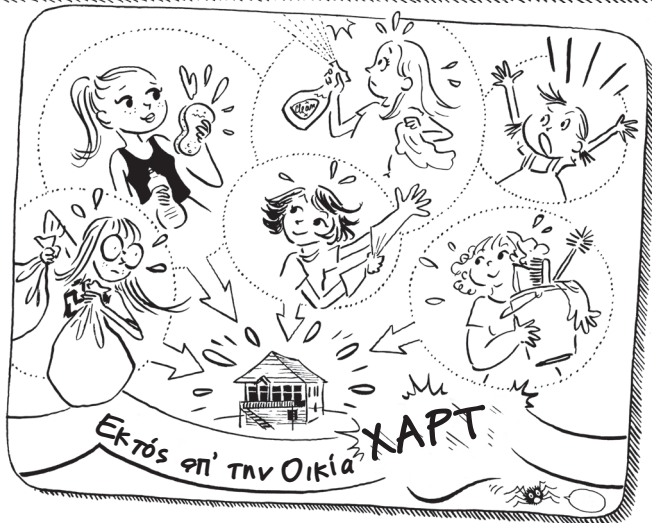
Λ ΟΙΠΟΝ, ας περιγράψω το σκηνικό.
Είναι πραγματικά η πιο φρικτική μέρα που έχει καταγραφεί στα χρονικά, από τότε που υπάρχει καταγεγραμμένη ιστορία. Πρόκειται, φυσικά, για την τελευταία μέρα των καλοκαιρινών διακοπών. Μια μέρα πριν αρχίσει το σχολείο.

Βρισκόμαστε στο 1990. Ο πρόεδρος Μπους (ο πρώτος, Τζορτζ Χ. Γ.) λέει στον κόσμο ότι δεν του αρέσουν τα μπρόκολα, και δεν του άρεσαν από τότε που ήταν μικρό παιδί, όταν η μητέρα του τον ανάγκαζε να τα τρώει. Ο Ντόνκυ Κονγκ είναι ό,τι καλύτερο υπάρχει σε βιντεοπαιχνίδι. Και τα αγόρια έχουν χαιίτη. Ένα απ' τα πιο φρικτά κουρέματα που υπάρχουν – κοντό μπροστά και στο πλάι, μακρύ πίσω σαν καπέλο από γούνα ρακούν.

Εγώ ζω μαζί με τις έξι αδελφές

μου (τις θείες σας) σε ένα μικροσκοπικό σπίτι κοντά στην παραλία του Σισάιντ Χάιτς στο Νιου Τζέρσι. Φανταστείτε τις Μικρές Κυρίες στο Μπιγκ Μπράδερ, και έχετε περίπου μια εικόνα.

Ο πατέρας μας είναι πάρα πολύ αυστηρός. Σιγουρεύεται ότι κρατάμε το μικρό μας σπίτι πεντακάθαρο και τακτοποιημένο σαν «πολεμικό πλοίο», παρότι είναι μπανγκαλόου και όχι πλοίο.

Είμαστε υποχρεωμένες να τελειώσουμε όλες τις αγγαρείες προτού κάνουμε οτιδήποτε άλλο, έστω και λίγο διασκεδαστικό – παρότι είναι η τελευταία μέρα του καλοκαιριού.

«Στρωθείτε στη δουλειά, κορίτσια!» Αυτή είναι η Έμμα. Είναι μόνο έξι ετών, αλλά μιμείται τέλεια τον μπαμπά.

Την Έμμα τη φωνάζουμε όλες «Μικρό Αφεντικό». Είναι απίστευτα πεισματάρρα, αλλά, ευτυχώς για κείνη, είναι και απίστευτα χαριτωμένη.

Οι υπόλοιπες φλυαρούμε ακατάπαυστα όσο πλένουμε παράθυρα, κοπανάμε χαλάκια, καθαρίζουμε την κουζίνα και τρίβουμε την τουαλέτα. Μην ξεχνάτε ότι όλα αυτά συνέβαιναν πριν την εποχή των γραπτών μηνυμάτων. Το 1990, *μιλούσαμε* πραγματικά μεταξύ μας. Περίεργο, σωστά;

Η μεγαλύτερη αδελφή μου, η Σύντνεϋ, που εκείνη τη χρονιά ήταν δεκαεννιά ετών, δε βρίσκεται πλέον σπίτι, επειδή το καλοκαίρι τέλειωσε νωρίς για αυτήν. Έφυγε για το πανεπιστήμιο (Πρίνστον) όπου είναι πρωτοετής. (Αναρωτηθήκατε ποτέ γιατί τα πανεπιστήμια δεν έχουν *πρωτοετούδες*; Πώς έχουμε δηλαδή τις λουλουδούδες; Κάτι τέτοιες χαζομάρες σκέφτομαι μερικές φορές.)

Όπως ίσως φαντάζεστε, όλη η οικογένεια λατρεύει τη Σύντνεϋ, συμπεριλαμβανομένων των γονιών, των παππούδων και των γιαγιάδων. Είναι ουσιαστικά τέλεια σε όλα.

Αυτό σημαίνει ότι είναι το ακριβώς αντίθετο από μένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ότι γεννήθηκα κορίτσι στο μέσον ενός τσούρμου κοριτσιών με κάνει τόσο ξεχωριστή όσο κι ένα αγόρι εν μέσω αγοριών. Είμαι τέταρτη στη σειρά για τον «θρόνο», και «θρόνος» στο σπίτι μας σημαίνει «τουαλέτα», την οποία πρέπει να τρίψω με βρομερές μπλε χημικές ουσίες προτού προλάβω να βγω για μια βολτούλα και να διασκεδάσω λίγο την τελευταία μέρα του καλοκαιριού. Κι όταν επτά άνθρωποι μοιράζονται ένα και μόνο μπάνιο, το καθάρισμά του δεν είναι απλή υπόθεση.

Υποθέτω ότι θα με χαρακτηρίζατε αγοροκόριτσο. Ενώ όλα τα άλλα κορίτσια στην παραλία του Σισάιντ Χάιτς φοράνε κατακόκκινα ολόσωμα μαγιό σε στιλ *Μπείγουοιτς* ή μικροσκοπικά μπικίνι, εγώ προτιμώ σορτς από κομμένα μπλουτζίν και τα πιο φαρδιά κοντομάνικα μπλουζάκια μου των Νιου Γιορκ Τζάιαντς, της αγαπημένης μου ομάδας στο φούτμπολ. Επιπλέον έχω κι ένα πολύ αστείο καπέλο για τον ήλιο. Οκέι: είναι ένα σομπρέρο.

Η μόνη από τις αδελφές μου που είναι μικρότερή μου (εκτός φυσικά από την Έμμα, το Μικρό Αφεντικό) είναι η Ράιλι. Έντεκα ετών, έναν χρόνο μικρότερη.

Τη λυπάμαι τη Ράιλι. Βρίσκεται στην πολύ δυσάρεστη θέση να έχει εμένα ως μεγαλύτερη αδελφή της.

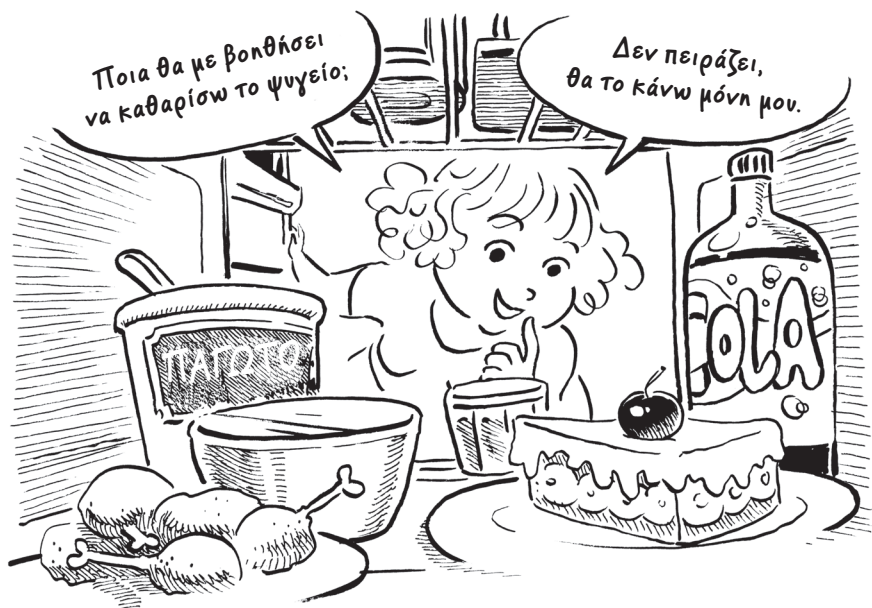
Βλέπετε, το πρόβλημα είναι ότι η Ράιλι με θαυμάζει. Είναι το τσιράκι μου και η συνεργός μου στα εγκλήματα: ηρεμήστε, ηρεμήστε, δεν έχουμε κάνει ποτέ τίποτα που να 'ναι πραγματικά «εγκληματικό». Οκέι: μερικές από τις φάρσες που έχουμε σκαρώσει είναι στα όρια της παρανομίας, αλλά πιστεύω ότι ακόμα κι ένας δι-

κηγοράκος θα μπορούσε με ευκολία να μας βγάλει από τη φυλακή (η αγαπημένη μου κάρτα στη μονόπολι). Η Ράιλι ακροβατεί πάντα στο χείλος του γκρεμού, επειδή εμένα εκεί μου αρέσει να περνάω την ώρα μου. Στην επικίνδυνη ζώνη.

Θα δείτε.

Το άλλο μεσαίο παιδί των γονιών μου είναι η Χάννα. Η Χάννα είναι δεκατεσσάρων ετών και ανείπωτα καλοσυνάτη. Είναι τόσο γλυκιά, που δεν της επιτρέπουν πλέον την είσοδο στα ζαχαροπλαστεία της παραλίας, επειδή φοβούνται τον ανταγωνισμό. Αλλά κι επειδή της αρέσει να κάθεται με τις ώρες δίπλα στον

πάγκο ζητώντας να της δώσουν να δοκιμάσει φατζ με φιστικοβούτυρο.

Η Χάννα έχει τεράστια καψούρα με τον Μάικ Γκουαντάνιο, ένα πλουσιόπαιδο από το Λύκειο Στόουνγουολ. Πράγμα κάπως λυπηρό και κάπως αστείο ταυτόχρονα.

Η αδελφή μου, η Βικτόρια (μην τολμήσετε να τη φωνάξετε Βίκι), είναι δεκαπέντε ετών και φέρεται σαν να κοντεύει τα πενήντα.

Η Βικτόρια έχει συμβουλές για τους πάντες και τα πάντα, και λατρεύει να τις μοιράζεται μαζί σου, κάθε ώρα και στιγμή, μέρα και νύχτα. Είναι βιβλιοφάγος,

Νομίζω ότι το καθάρισμα θα τελειώνει
πολύ πιο γρήγορα αν είχαμε μια καινούρια
ηλεκτρική σκούπα ή ένα απ' τα ανθρωποειδή
που έχουν οι Τζέτσονς ή το ρομπότ απ' το Εγώ,
το Ρομπότ του Ισαάκ Ασίμοφ, ο οποίος είναι φυσικά
ο καλύτερος συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας...

Μια φορά κι έναν
καιρό ήταν
έναν μικρό,
μικρό, μικρό
λεκέε...

ταινιοφάγος και σπασικλάκι της βιβλιοθήκης. Επιπλέον κρατάει ημερολόγιο και της αρέσει να σε ενημερώνει όταν σκοπεύει να γράψει κάτι που μόλις έκανες. Δεν το βουλώνει ποτέ, ούτε καν στον ύπνο της: πρέπει μάλιστα να την άκουσα ένα βράδυ να δίνει συμβουλές σε κάποιον τέρας, σε έναν εφιάλη που έβλεπε. Του έλεγε τρόπους για να την τρομάξει καλύτερα.

Τέλος, είναι και η Σοφία, η δεύτερη μεγαλύτερη – ή, όπως της αρέσει να λέει, η μεγαλύτερη, επειδή η Σύντνεϋ λείπει στο πανεπιστήμιο.

Η Σοφία είναι δεκαοκτώ ετών και ερωτευμένη (προσωρινά) με τον Μάικ Γκουαντάνιο.

Καλά διαβάσατε. Το ίδιο εκείνο πλουσιόπαιδο απ' το Λύκειο Στόουνγκουολ με το οποίο είναι καπούρα η

Χάννα: εξού και το λυπηρό-αστείο πράγμα για το οποίο μιλούσα νωρίτερα. Η Σοφία δεν ξέρει τα αισθήματα που τρέφει η Χάννα για τον Μάικ. Ούτε και ο Μάικ τα ξέρει. (Η Βικτόρια τα ξέρει κι έχει συμβουλέψει τη Χάννα να τα ξεχάσει. Επανειλημμένα.)

Στην πραγματικότητα, ο Μάικ Γκουαντάνιο είναι ωραίος τύπος. Η μαμά θα τον αποκαλούσε κελεπούρι – δηλαδή αν ήταν ψάρι και τον έπιανες στη βάρκα σου, δε θα τον ξαναπετούσες με τίποτα πίσω στη θά-

λασσα. Τον λυπάμαι λίγο τον Μάικ. Όλες τον λυπόμαστε. Ξέρουμε ότι μόλις τελειώσει το καλοκαίρι, η Σοφία θα τραβήξει το αγκίστρι της και θα του ραγίσει την καρδιά. Τα συνηθίζει κάτι τέτοια. Κάνει συλλογή αγοριών όπως ένας βοτανολόγος συλλέγει λουλούδια, ή ένας ζουζουνολόγος σκαθάρια.

Η νέα μου φίλη, η Μέρεντιθ Κρόφορντ, που μετακόμισε πρόσφατα στο Σισάιντ Χάιτς από το Νιούαρκ, μου λέει, όταν της μιλάω για τη Σοφία, ότι δεν υπάρχουν ζουζουνολόγοι και πως η Σοφία το παίζει «απρόσιτη».

«Οι επιστήμονες που μελετούν έντομα ονομάζονται εντομολόγοι», λέει.

Η Μέρεντιθ είναι σούπερ έξυπνη. Ελπίζω να με βοηθάει στα μαθήματά μου όταν αρχίσει το σχολείο. Ήδη δίνει ένα χεράκι στις αγγαρείες του σπιτιού, επειδή ουσιαστικά μένει σπίτι μας, κι εμείς χρειαζόμαστε όλη τη βοήθεια που μπορούμε να βρούμε.

Η μαμά μου (η γιαγιά σας) δεν ασχολείται πολύ με το νοικοκυριό. Δε μαγειρεύει, δεν καθαρίζει. Δεν κάνει τίποτα.

Δεν μπορεί γι' αυτό.

Βρίσκεται στη Σαουδική Αραβία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΤΙ ΑΛΛΟ συνέβη το 1990;

Ένας τρελός δικτάτορας με παχύ μουστάκι που λεγόταν Σαντάμ Χουσεΐν (ο τρελός τύπος, όχι το παχύ μουστάκι) εισέβαλε στο Κουβέιτ, επειδή θεωρούσε ότι χρέωναν υπερβολικά το πετρέλαιο.

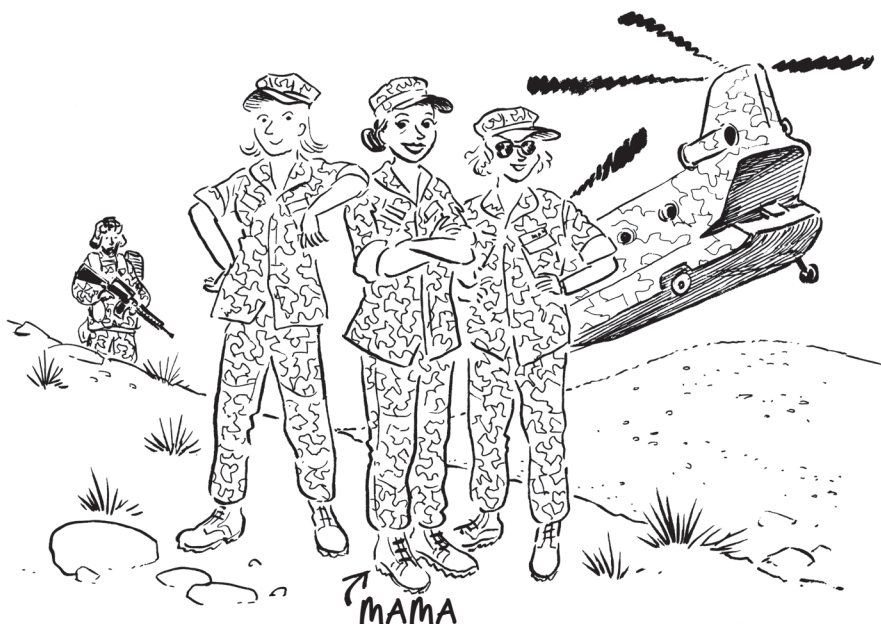
Ε, κι εμένα δε μ' αρέσει η τιμή που μας χρεώνει ο τύπος στη γωνία, αλλά με είδατε να μπουκάρω σαν ταύρος στο βενζινάδικό του;

Τέλος πάντων· δεν έλεγε να πάρει ο Σαντάμ τους στρατιώτες του από το Κουβέιτ, κι έτσι ο πρόεδρος Τζορτζ Χ. Γ. Μπους (ο τύπος που μισεί τα μπρόκολα) διέταξε την έναρξη της επιχείρησης Καταιγίδα της Ερήμου.

Η μαμά, που όλοι τη φωνάζουν Μεγάλη Σύντνεϋ –όχι επειδή είναι ευτραφής ή τίποτα τέτοιο, αλλά επειδή γεννήθηκε πριν από τη Μικρή Σύντνεϋ, τη μεγαλύτερη αδελφή μου–, είναι επιλογίας στους πεζοναύτες. Αμέσως μόλις ο πρόεδρος Μπους διέταξε την επιχεί-

ρηση Καταιγίδα της Ερήμου, η μαμά έπρεπε να μαζέψει τον εξοπλισμό της και να σαλπάρει για τη Σαουδική Αραβία, όπου βρίσκονταν οι στρατιώτες μας, περιμένοντας από τον Σαντάμ να κάνει το σωστό· να φύγει δηλαδή ήσυχα ήσυχα από το Κουβέιτ χωρίς φωνές και φασαρίες.

Να γιατί εμείς, τα κορίτσια των Χαρτ, κάνουμε διπλοβάρδιες στην καθαριότητα. Είμαστε υπεύθυνες για τα πάντα στο μικρό μας σπίτι· από το πρωινό ξύπνημα της Έμμα (και μερικές φορές της Ράιλι) μέχρι την επίβλεψη της μαμάς της μαμάς μας (της γιαγιάς

ξεκινάει για τον Περσικό κόλπο μαζί με τα φιλαράκια της.

μας, της Νόννα) και τη βόλτα της Σκνίπας – της σκυλίτσας μας.

Τραβάω το καζανάκι και παρακολουθώ το νερό με τον μπλε αφρό να στροβιλίζεται και να χάνεται. Η τελευταία μου αγγαρεία τελείωσε.

«Την κανάουα!» λέω στη φίλη μου, τη Μέρεντιθ. (Γρήγορη μετάφραση: «Την κανάουα» στη δεκαετία του '90 σημαίνει: «Ας την κάνουμε, ας φύγουμε από δω», και δεν είναι αφρικόανικη πρωτεύουσα!)

«Τι θες να κάνουμε;» ρωτάω, ελπίζοντας πως θα 'χει κάποια τέλεια ιδέα για να τελειώσουμε όπως πρέπει τις φετινές μας καλοκαιρινές διακοπές.

«Δεν ξέρω. Τι θες εσύ;»

Ετοιμάζομαι να πω «Δεν ξέρω», όταν μου έρχεται η καλύτερη φλασιά που είχα ποτέ για το τέλος του καλοκαιριού.

«Πάμε τσάρκα παραλία, να παίξουμε ένα νέο παιχνίδι», λέω στη Μέρεντιθ.

Η Ράιλι ρωτάει αν μπορεί να έρθει κι εκείνη.

«Μπορεί να κάνουμε τίποτα ανόητο», την προειδοποιώ.

Η Ράιλι σηκώνει τους ώμους της. «Τα ανόητα είναι σούπερ».

Πιστέψτε με, αργότερα θα μετανιώσει γι' αυτή της την απόφαση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΠΕΡΙΠΑΤΑΜΕ δυο τετράγωνα ανατολικά και φτάνουμε στον πεζόδρομο της παραλίας. Αμέσως μόλις πατάμε πάνω του, η μυρωδιά από τα σάντουιτς, με καυτό λουκάνικο καρυκευμένο με γλυκάνισο και μάραθο και παχιές στρώσεις από ψητά κρεμμύδια και μαλακές πρᾶσινες πιπεριές (σλουουουρπ!), μου σπάει τη μύτη. Εξηγώ με σαφήνεια τους κανόνες του νέου μου παιχνιδιού.

«Πρέπει να φάμε όλων τα ειδών τα φαγητά που έχουν στην παραλία».

«Ε;» λέει η Μέρεντιθ.

«Τηγανητές πατάτες σπιράλ, ντόνατ, παγωτό μιχαήλης πορτοκάλι και βανίλια σε χωνάκι, τηγανίτες σπέσιαλ με γεμιστά μπισκότα, πίτσα, σάντουιτς με λεπτοκομμένες βοδινές μπριζόλες και κρεμμύδια και τυρί...»

«Θα κάνουμε εμετό», λέει η Ράιλι.

«Μπορεί», λέω. «Αλλά κερδίζει όποια φάει τα περισσότερα!»

«Τι κερδίζει;»

Μυρίστε το
ΛΙΠΟΣ,
κορίτσια.
Περιμένει
να το φάμε.

Σοκολάτα

Παγωτά

ΨΗΣΤΑΡΙΑ

ΧΟΤ
ΝΤΟΓΚ

ΠΙΤΖΑ

ΕΚΡΕΤΕΣ

777

777

777

777

777

777

777

777

777

777

777

Κι εγώ
μαζί σας!

«Ένα καταπληκτικό βραβείο», λέω στη Ράιλι. «Καμία αγγαρεία για όλο τον Σεπτέμβρη. Καθόλου πλύσιμο πιάτων, καθόλου σφουγγάρισμα, καθόλου τρίψιμο τουαλέτας».

«Μέσα», λέει ενθουσιασμένη η Μέρεντιθ, πράγμα που είναι λιγάκι ανόητο, επειδή *έτσι κι αλλιώς* εκείνη δεν είναι υποχρεωμένη να κάνει καμιά αγγαρεία στο σπίτι μας.

«Κι εγώ», λέει η Ράιλι.

Οπότε ξεκινάμε. Πρώτη στάση – τηγανητά ντόνατ!

Χαχανίζουμε και οι τρεις καθώς τσακίζουμε τα μεγάλα κομματάκια τηγανητής ζύμης, που είναι πασπαλισμένα με ζάχαρη άχνη, μέσα από τα γεμάτα χάρτινα πιάτα μας.

Έπειτα προχωράμε στον πεζόδρομο της παραλίας για να καταβροχθίσουμε χοτ ντογκ και πίτσα πεπερόνι και μεγάλα αλμυρά πρέτζελ. Για να κατεβάσουμε όλες εκείνες τις αηδίες που είναι γεμάτες λιπαρά, πίνουμε πορτοκαλάδα ανάμεικτη, υποτίθεται, με φρέσκα φρούτα. Νομίζω όμως πως ο χυμός αυτός δεν έχει καθόλου φρούτα μέσα, εκτός κι αν θεωρείται φρούτο η ζάχαρη.

Η κακόμοιρη η Ράιλι τα παρατάει, αλλά η Μέρεντιθ κι εγώ συνεχίζουμε με σάντουιτς: λεπτοκομμένες βοδινές μπριζόλες και κρεμμύδια και τυρί – το τυρί είναι λευκό και κολλώδες, το κρέας μπόλικο και τίγκα στο λίπος.

Όταν έχουμε μασουλήσει τις κρεατοβόμβες μας, πηγαίνουμε στο παγωτατζίδικο της παραλίας μας, που, αν και μας κοιροεύεται εδώ και τριάντα περίπου χρόνια, ότι φτιάχνει το παγωτό του μέλλοντος, εγώ βασι-

κά δεν έχω δει τα παγωμένα μπαλάκια του πουθενά αλλού, έξω από την παραλία μας.

«Μάλλον θα τα τρώνε οι αστροναύτες όταν θ' αποικίσουμε τον Άρη», λέω, πράγμα που θυμίζει στη Μέρε-ντιθ ότι δεν έχουμε φάει ακόμα ούτε μία χειροποίητη γκοφρέτα, οπότε βρίσκουμε μια καντίνα που φτιάχνει.

Βασικά, χλαπακιάζουμε κι οι δυο από τρεις χειροποίητες γκοφρέτες. Και μερικά σοκολατοπιτάκια. Και μερικές τηγανητές πατάτες σπιράλ.

Και τότε τα φοβερά μας κόλπα τραβούν την προσοχή – αρχίζουμε να προσελκύουμε πλήθη γύρω μας. Ένα πραγματικό, ζωντανό κοινό!

Εγώ πετάω στα σύννεφα!

ΘΕΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΟΡΘΟΥΣ
ΜΟΝΟ

ΤΗΓΑΝΗΤΕΣ
ΠΑΤΑΤΕΣ

ΠΕΝΤΑ
ΝΟΖΙ-
ΜΕΣ

ΜΠΑΒΟΙ!

Το κορίτσι
ΑΥΤΟ
αποκλείεται
να 'ναι
μεσαίο παιδί!

κοινό που παρακολουθεί
μια απ' τις πρώτες μου

εμφανίσεις!!!